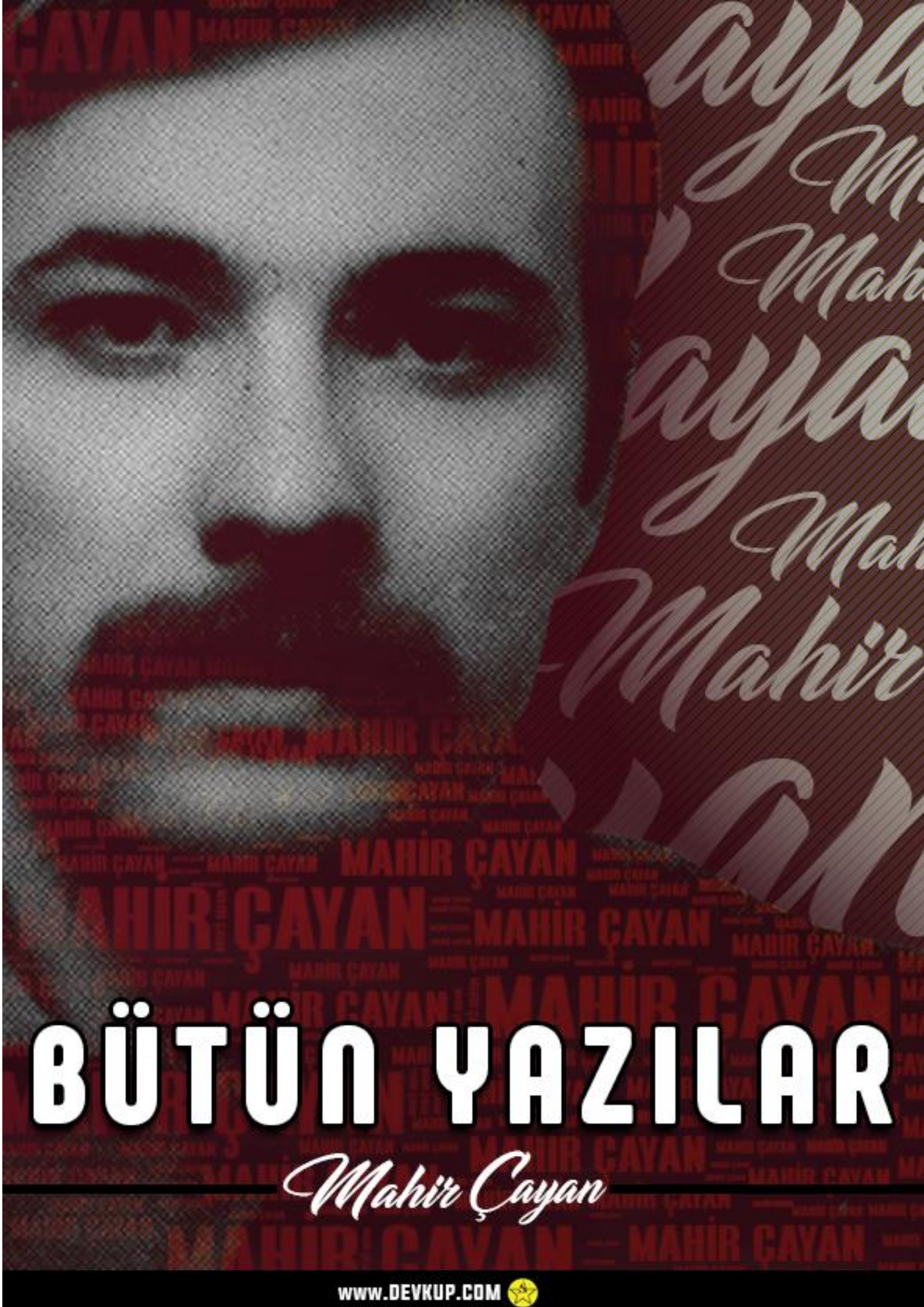

BÜTÜN YAZILAR
Mahir Çayan
www.DEVKUP.COM

KÜLTÜR SORUNU ÜZERİNE

Devrimcinin görevi devrim için çarpışmaktır. Hem de tüm olanakları ile. Büyük ustaların sık sık belirttikleri gibi “Devrim için savaşmayana sosyalist denmez”. Bu nedenle devrimci kendini devrime hazırlamalı, yeteneklerini geliştirmeli uzmanlaşmalıdır, bu da teorik ve pratik çalışma içinde eğitilmekle olur. Yani devrimci teorik eğitim ve bunu pratikle birleştirmek. Amaç ele geçen her türlü kitabın okunması ya da entellektüel bilgi edinilmesi değil, belirli bir sıra içinde eğitim yapmak, belirli bir düşmanla savaşmak için, iyi biçimde öğrenim yapmak olmalıdır. Amaç devrimci hareket içinde yeralacak kadroların yetişmesini sağlamaktır.

Her militanın insiyatifini kullanarak, yenilgi ve başarı alanlarında dürüst kararlar vererek doğru taktikler ışığında savaşması, genel olarak devrimci teoriyi kavramasına ve bu teoriyi yaratıcı düşünce ile pratiğe uygulamasına bağlıdır.

Devrimci hareketin bir öğrencisinin sağlam eğitimden geçmesi, birbirine bağlı olan ve birbirini bütünleyen iki yolun gerçekleşmesine bağlıdır. Soyut teoriyi öğrenmek, kafalara alabildiğince kuru söz sokabilmek, işçi hareketleri tarihini kavratabilmek, dünya devrimci hareketi tarihini belletmek, kısacası genel olarak Marksizm-Leninizmi ve dünya pratiğini kavratmak. Kendi ülkesinin devrimci hareketinin pratik çalışmasında yer almasını sağlamak kendi ülkesi koşullarına uyması sonucu, Marksist-Leninist doğru çizgiyi kavramak bu savaşın pratiğini vermesini sağlamaktır.

Görülüyor ki kadrolaşma hareketinde, kişinin teorik formasyonu çok önemli rol oynamaktadır. Kadronun, yığınların önderi olarak doğru çizgide eylem yapması, bağımsız örgütçü olarak çalışması, bu niteliğine sıkı sıkıya bağlıdır. Eğitimin temel yükünün, bireylerin omuzunda olması kaçınılmazdır.

Öğretmenin, öğrenme için etkin bireysel çalışmanın devrimci bir görev olduğu unutulmamalıdır. Devrimciliğin statik, mekanik bir iş, genel anlamıyla bir meslek değil, bir ruh, bir coşku, bir yurtseverlik duygusu olduğu çıkmayacak bir biçimde kafamıza kazınmalı. Eğitimin bu ruhun, bu coşkunun bir gereği olarak birinci görev olduğu, benlikte biçimlenmeli. Ancak o zaman devrimci eğitimin temelini oluşturan bilimsel çalışmalar aksatılmadan yürütülebilir. Ancak o zaman kağıt üzerindeki devrimci eğitim, üzerine aldığımız karalar, bürokratik kararlar olmaktan çıkar, somut günlük eğitim biçimine döner. “Yürüyen devrim arabasına ben de omuz vereyim, benim de payım olsun işte” biçimindeki tutum tümü ile mekanik bir tutumdur. Bu tutum kişiyi edilgenliğe iter. Zor anlarda ise dönekliğe götürür. Sorun arabanın itilme eylemine katılma durumu değil, sorun tüm olanakların seferberliği ve devrim için sorumluluk yüklenebilme sorunudur.

Bu da bir yerde devrimci coşkuyu, karşı devrimci güçlere karşı zorluğu, hıncı gerektirir. Uzun devrim günlerinde bizi ayakta tutan yıkıcı gücün bu devrimci coşku ve hınç olduğunu bilelim, nasıl silahını yitiren ordu, orduluk niteliğini yitirirse, yurtseverlik coşkusunu taşımayan devrimci de devrimcilik niteliğini yitirir. Yurtseverlik devrime inanış ve sorumluluk alabilme ve sorumluluktan kaçmama, birbirinden ayrılmaz bir bütündür. İyi bir devrimci yenilgi sırasında kendi kendine karar verebilen, kendi kendine sorumluluk yüklenebilen, gevşemeyen kişidir. Yapabileceği görevleri alma ve sorumluluk duygusu daima arkasından bir devrimci gibi davranma olgusunu getirmelidir. Yani sorumluluk duyan Kişi bunu pratiğe derhal uygulamalı, en azından kendini devrime hazırlamalıdır. Bu da kendi kendini "tabiiki belirli bir merkeziyetçilik ilkesi altında" öğretide de eylemde eğitmekle olur. Kendisini eğitmeyen, devrim öğretisi ile donatmayan, kendisi pratik çalışmanın içine girmeyen içi boş bir çuvaldan, bayağı bir lafazandan başka birşey değildir.

Eğitimde hareket noktasının ülke ve dünya işçi sınıfı savaşının ana sorunlarının (politik, ekonomik, ideolojik olarak) incelenmesini ve bunu temel alarak Marksist-Leninist teori eğitiminin yapılması olmalıdır. "Teorinin dogma değil eylem kılavuzu" (Lenin) olduğunun, ana görevin "parti ve gençlik birliği üyelerine, genel bir düşmana karşı mücadeleyi değil, belirli koşullara Marksist-Leninist yöntemlerin uygulanmasını "belirli bir düşmanla savaşmayı öğretmek" (Dimitrov) olduğunu bilmek ve bunu eğitime temel almak gerekir.

Bireysel eğitim yapan kadrolar sık sık TARTIŞMA-ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ ilkesine başvurmalıdır. Önümüzdeki görevlerden birisi Marksizim-Leninizmi öğrenmektir. Bu öğrenimi tamamlayabilmek için belirli bir proğram içinde çalışmaları yürütmek zorunludur. Bu da devrim savaşçısı olarak yolu şaşırmadan doğru bir çizgiden yürüyerek kitle çalışması yapacak olan yiğit savaşçıların oluşmasını gerçekleştirmek bakımından öneme sahiptir. Devrimci harekette disiplin, örgüt anlayışı ve sorumluluktan kaçanların arkası karanlık kuyularla doludur. Bu açıdan konunun önemini kavramalı hareketimizi bu öneme göre ayarlamalıyız

Mahir Çayan

www.THKP-C.com